

Искра Пановска-Димкова

**ВОВЕДНО ОБРАЌАЊЕ НА СВЕЧЕНИОТ ЧАС ПОСВЕТЕН НА
ПРОФ. Д-Р РУЖА ПАНОСКА
по повод 10 години од нејзината смрт**

Ми претставува особена чест од името на Катедрата за македонски јазик да ве поздравам на овој свечен час посветен на проф. д-р Ружа Паноска, којашто нè напушти на денешен ден во 2014 г., пред точно 10 години. Ме радува фактот што Катедрата за македонски јазик покажува дека не заборава и им оддава чест на своите професори, одбележувајќи ги различните пригоди со организирање од куси пригодни настани – како овој денес, преку изложби, филмови, печатени зборници – до големи меѓународни научни собири кои ги организираме по повод 100 години од раѓањето.

Тоа се убави моменти кога се собираме заедно и се присетуваме на еден професор, на еден човек, што вградил дел од себе во ткивото на Катедрата и придонел, заедно со другите свои колеги, сите видни имиња во македонистиката – Катедрата за македонски јазик да биде тоа што е денес. Величината на професорските имиња излезени од Катедрата, почнувајќи од Блаже Конески, па потоа и сите други – во подеднаква мера нè обврзува и понатаму да ја прошируваме нашата наставна и научна дејност за идните генерации македонисти.

Едно од тие видни имиња е и професорката Ружа Паноска, која доаѓа на Катедрата десетина години по нејзиното основање во 1946 г., што значи дека спаѓа меѓу првите професори на Катедрата, на кои им било отворено широкото поле за истражување на македонскиот јазик и за поставување на темелите на различните научни лингвистички дисциплини.

Оставајќи свој белег и во областа на морфологијата и во областа на македонскиот јазик како странски, двете главни насоки во кои се движи научната работа на проф. Паноска се: методиката на наставата по македонски јазик и јазикот и стилот на народното и уметничкото книжевно творештво. Искуството од наставата во основните и во средните училишта

и помага на проф. Ружа Паноска да го постави основоположничкото дело Методика на наставата по македонски јазик, кое и денес се користи како основен учебник во наставата по методика.

Како човек, често определувана и од студентите и од колегите како строга, но правична, проф. Паноска го задржува местото на омилен професор на многу генерации нејзини поранешни ученици и студенти и до ден-денес.

За жал, јас не успеав да ја запознаам како професор – пет години поминаа меѓу нејзиното пензонирање и моето запишување на Факултет. Но имаше една случка која сакам овде да ја раскажам. Пред точно 30 години се запишав на постдипломски студии. Еден ден ме викна професорот Пандев и ми даде „задача“ да ја убедам баба ми да одржи предавање за постдипломците – зашто одбивала. И јас ја убедив, едноставно ѝ наредив и таа прифати зашто мене не можеше да ме одбие. Ја возам јас накај Факултет, а таа постојано се жали со глас што вистина звучеше немоќно – дека веќе не може да предава, дека е во години, дека не ѝ е добро... Кога стигнавме на Факултет, јас веќе бев со голема грижа на совет: можеби ја преценив, можеби не требаше толку да ја притиснам ... Седнав со другите студенти во Предавална 1 (П1), целата загрижена како ќе го одржи баба ми предавањето, колку ли ќе ѝ биде напорно. Влегува Ружа и нема ни трага од заморот – го нема ни снеможениот глас! Кога пушти глас, силен, професорски, кога се растрча низ П1 нагоре-надолу и кога, што е најстрашно, почна да испрашува! Јас седам, не кревам рака, уште во шок, па нема белки мене да ме прозве кога не кревам рака, но не: Искра? – се врти накај мене со тон „Зарем и ти, сине Бруте?“. Одговорив што одговорив, се снајдов некако – но ми остана: никогаш не му верувај на професор дека не може:

Врвниот професор останува професор! До крајот на животот.